

служалъ на отечеството си редомъ съ него, му казалъ: „грѣшно е тѣй християнитѣ да се убиватъ; но тѣй понѣ да отварятъ вратитѣ на австрийцитѣ“. Тие думи отъ по-рано освѣщаватъ тъмнитѣ септемврийски дене за които ний скоро ще говоримъ.

Краля и фамилията му отъ Събранието отидоха право въ затвора. Испърво ги намѣстиха въ зданието на министерството на правосъдието, като имъ назначиха 500,000 ливри за разноси; слѣдъ това, за по-голъма безопасностъ прѣмѣстиха ги въ кулата Тамплъ, останала отъ старото жилище на Тамплиеритѣ, което бѣше разрушено.

Въ сѣщото заседание рѣшиха, че постановленията, които краля бѣше отказалъ да утвърди ще иматъ законна сила; рѣшено бѣше още да се пратятъ комисари при армията, за да съобщятъ на защитниците на отечеството за станалитѣ правителствени промѣни и да зематъ отъ тѣхъ нова клятва; рѣшено бѣше още Събранието да избере ново министерство, вънъ отъ неговия съставъ. Роланъ, Серванъ и Клавие се появиха отново; Дантонъ се вмѣкна като народенъ трибунъ, когото народа искаше да види на властъ; дадоха му министерството на правосъдието. „Встъпвамъ на властъ чрѣзъ Тюлерийския пробой“, каза той. Комисаритѣ пратени при рейнската армия, Карно, Приоръ (отъ Котъ-д'Оръ) и Кустаръ сполучиха да изпълнятъ миссията си: генералитѣ Биронъ и Кюстинъ припознаха властта на Събранието. Лафайетъ напротивъ, заповѣда да арестуватъ пратенитѣ при него Кереня, Антонеля и Пиралди и протестува противъ революцията отъ 10 августъ. Той се помъчи да организира едно съпротивление срѣщу нея, като се опира връзъ муниципалнитѣ и департаментални учреждения на мѣстата които заемаше съ войската си, но намѣсто викътъ „да живѣе Лафайетъ“ къмъ който бѣше привикналъ, войницитѣ му го посрѣшнаха съ викъ: